

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

KOREA

TAJEMSTVÍ DÁVNÉ VĚŠTBY

Ilustrace
Petr Kopl

bambook

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI VE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLA BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOŠTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POKODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TĚDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOU SAMU SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ŹKOLY Z MATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBŮVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

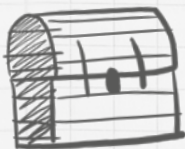
VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TĚLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE

SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍDU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLĚ NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

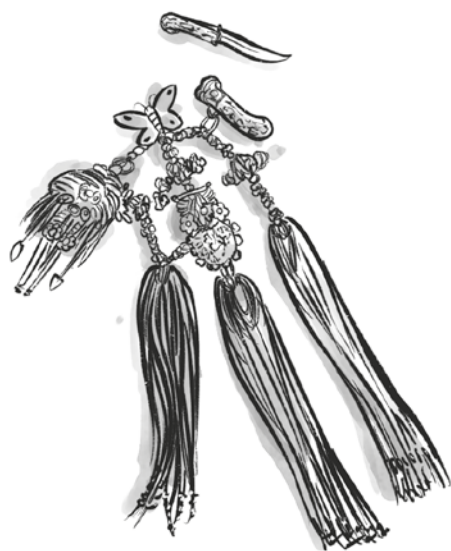
SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDČKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDČKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. VEDU SI PŘEHLEDNOU TABULKU A PÍŠU SI DO NÍ, KTERÁ MAPA MĚ KAM PŘENESLA, ALE JEŠTĚ JSEM Z NÍ NIC NEVYKOUKALA. POŘÁDNĚ MĚ TO ŠTVE. NA DRUHOU STRANU JSEM VĚDČKY ZVĚDAVÁ, KDE SE OCITNU. JE TO JAKO ROZBALOVAT DÁRKY POD VÁNOČNÍM STROMEČKEM – KDYŽ ČLOVĚK PŘEDEM NEVÍ, CO V NICH JE, JE TO DALEKO VĚTŠÍ ZÁBAVA.

JO A JEŠTĚ JEDNA VĚC.

JÁ SI FAKT MYSLÍM, ŽE SE MNOU BARČA DO TĚ MINULOSTI CESTUJE. AKORÁT ŽE TAM JE VĚDČKY JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DO NAŠICH ČASŮ. STRAŠNĚ MOC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE A JAKÉ SE MNOU VLASTNĚ MÁ ÚMYSLY. PROTOŽE ONA BEZPOCHYBY NĚJAKÉ MÁ...

Kapitola 1

Bára stála přede dveřmi kabinetu a bušilo jí srdce. Kdyby tam seděla paní učitelka Zounarová sama, nebyla by tak nervózní. Jenže luxus jednoho kabinetu na jednoho vyučujícího české školství nezná. A kdo ví, jestli by to kantoři pokládali za luxus, být zavřeni na samotce. Bára by to teď ovšem brala. Nechtěla s paní učitelkou řešit žádné *intimnosti*, to ne, ale stejně... To, s čím za ní jde, není úplně obvyklá záležitost. Jenže dala slovo.

Ano, včera večer, než usnula, si slíbila, že tady po ní něco zůstane. Že něco v životě dokáže. Že svůj vyměřený čas jen tak neprofláká. A neslíbila to jen sobě. Slíbila to i jednomu úžasnému muži, po jehož boku prožila neuvěřitelná dobrodružství v poušti a který dokázal o půl století přežít vlastní smrt, i když mu ji prorokovalo několik lékařských kapacit. Músovi šajch Číkímu. Neboli doktorovi theologie Aloisi Musilovi.

Co na tom, že ten slib neslyšel, protože ho Bára vyslovila až po návratu z Arábie roku devatenáctistého, před usnutím pod květovanou peřinou? Jednou ho dala, zařekla se, že to v životě někam dotáhne, a to znamená, že na tom musí začít pracovat už teď.

Bára se nadechla, vydechla, zvedla ruku a rozechvěle zaklepala na dveře kabinetu.

„Dále!“ ozvalo se zevnitř. Nebyl to hlas paní učitelky Zounarové, ale Bára i tak zmáčkla kliku.

„Dobrý den,“ pozdravila zdvořile.

„Kohopak hledáš?“ zeptala se paní učitelka, která sdílela kabinet krom paní učitelky Zounarové ještě s jednou kolegyní. Bára ji na nic neměla a netušila, jak se jmenuje.

„Paní učitelku Zounarovou,“ odpověděla.

„Já jsem tady!“ ozvalo se zpoza skříně, která sloužila v kabinetě jako přepážka. Za ní měly paní učitelky posezení s křesílky a kuchyňku. „Pojď sem!“

Bára tedy proklouzla dveřmi, zavřela za sebou a nakoukla za skříň. Paní učitelka Zounarová si zrovna zalávala kávu.

„Dobrý den,“ pozdravila Bára ještě jednou.

„Dobrý den, Barborko, copak bys potřebovala?“ usmála se na ni paní učitelka.

„Já jsem se přišla na něco zeptat.“

„Tak se ptej.“

„Já... no... chtěla jsem...“ lezlo to z Báry jako z chlupaté deky.

„Povídej, Barborko, za chvíli ti bude zvonit, abys nepřišla pozdě do hodiny,“ pobídla ji paní učitelka a osladila si kávu pěti lžičkami cukru.

Bára tedy spustila tak rychle, že nestíhala klesat hlasem ani tam, kde by měla být tečka nebo čárka.

„Víte já bych strašně ráda byla historička nebo archeoložka nebo něco takového ale taky jsem vždycky chtěla studovat veterinu a potřebovala bych i vystudovat něco jako abych mohla pracovat s dé-en-á zvířat a třeba oživit mamuty ale taky umět číst staré listiny a umět dějepis a tak a nevím jestli se to dá studovat dohromady ten přírodák a děják a taky se strašně nutně potřebuju naučit latinsky a už to trochu umím ale málo tak jestli byste mě nemohla učít.“

Uf.

Paní učitelka velmi pozorně poslouchala, co na ni Bára chrlí, a míchala přitom ten cukerný roztok obohacený kávou.

„Začnu od konce,“ usmála se, když Bára zmlkla. „Jestli se chceš opravdu učit latinsky, a dokonce jsi se do toho i sama pustila, domluv se s rodiči, a pokud ti to dovolí, ať mi zavolají. Budu tě ráda učit soukromě. Ale,“ zvedla varovně prst, „budeš muset *sekat latinu!* Učit se na každou hodinu, dělat domácí úkoly...“

„To já budu,“ slíbila nadšeně Bára. Jak takové *sekání latiny* vypadá, to měla natrénované z dob, kdy jí ve svinibrodském klášteře vtoukala latinu do hlavy Judita. Ta se s ní rozhodně nemazlila.

„A co se toho dalšího dotazu týče, tak to je asi složitější,“ dumala paní učitelka. „Na to, abys vystudovala nějaké genové inženýrství, bys musela na přírodovědeckou nebo lékařskou fakultu, nevím přesně, kde takové obory otvírají. Veterinu bys mohla studovat na nějaké střední škole, těch je, myslím, víc, ale vysoká je jen jedna, v Brně.“

No a historie se studuje na úplně jiných fakultách... To bys vlastně musela dělat dvě vysoké najednou. Nebo postupně. Ale obojí je hrozně těžké.“

„Já jsem myslela, jestli jako když třeba vy učíte zeměpis a dějepis, tak jestli nejde dějepis a přírodopis,“ řekla Bára.

„To je ale učitelská aprobace, to je něco jiného,“ vysvětlovala paní učitelka. „Neznám nikoho, kdo by měl aprobaci dějepis a přírodopis. Možná by to šlo, netuším. Ale není to vědecká práce, a z toho, co jsi mi říkala, mám pocit, že ti šlo opravdu o vědu, o bádání.“

„No to jo,“ souhlasila Bára. „Ale já bych chtěla bádát o všem.“

Paní učitelka Zounarová se zasmála.

„Tak to je moc hezké,“ řekla. „Jenže, víš, říká se devatero řemesel, desátá bída. Když chce člověk dělat moc věcí najednou, často se stává, že pak nedělá nic pořádně.“

„Takže to nejde? Budu si muset vybrat, jestli děják, nebo přírodák?“ zeptala se zklamaně Bára.

Paní učitelka pokrčila rameny a přilila si do hrnečku trochu mléka.

„Na to je těžká odpověď,“ řekla. „Pořád vznikají nějaké nové obory. A některé, dřív se tomu říkalo mezioborová studia, už teď fungují samostatně. Než odmaturuješ a budeš řešit přihlášku na vysokou školu, kdo ví, co všechno budou nabízet. Vem si třeba, co jsme si říkali u pravěku, když jsme probírali vznik zemědělství.“

„To byl neolit,“ hlásila hned Bára, že si to pamatuje.

„Přesně tak,“ kývla paní učitelka. „Ještě před několika lety se soudilo, že se do Evropy dostalo expanzí. Prostě že zemědělci ty lovce postupně vytlačili. Dneska se pomocí analýzy DNA zjišťuje, že to bylo asi dost jinak. Protože v našich genech převažují geny těch lovců. Naši předkové sem možná nepřišli po té trase, po které se zemědělství šířilo. Není to trasa postupu nějakých kmenů. Je to trasa *předávání* té dovednosti. Možná. Jsou to zatím jenom teorie. Klidně se tedy můžeš dočkat toho, že než si budeš vybírat vysokou, nějaký obor zaměřený na studium lidského genomu a jeho historickou interpretaci vznikne.“

„No to by bylo hustý!“ zaradovala se při té představě Bára.

„Nebo,“ usmála se šibalsky paní učitelka, „ten obor založíš. Co ty víš?“

Bára překvapeně zamrkala. To, že by se *ona* mohla stát zakladatelkou úplně nového oboru, jí přišlo jako naprostá sci-fi.

„No co se divíš,“ řekla paní učitelka. „Každý velký vědec se někdy musel naučit číst, psát a počítat!“

„Třeba *Ajnštajn* ne,“ zasmála se jedna z jejích kolegyně. „Počítat neuměl. Všechno za něj vypočítala manželka. Kdyby ji neměl, dodnes by po něm neštěkl ani pes. A on ji, syčák, ani neuváděl ve svých pracích a nobelovku schramstl sám. To *Pijér Kyri*, to bylo jiné kafe. Ten trval na tom, že když na tom objevu pracoval s manželkou, musí dostat nobelovku oba. Taky dostali. To byl správný chlap.“

„Jé, to je jako *Šeldn* a *Ejmy* z Teorie velkého třesku,“ rozzářily se Báře oči. „Ten taky nechtěl dostat nobelovku sám!“

Paní kolegyně vyprskla.

„Jo, *Ajnštajn* je úplně přesně jako *Šeldn Kúpr*,“ zalykala se smíchy a Báru to trochu uvádělo do rozpaků, protože paní učitelky by se přece měly neustále chovat vážně a důstojně, a ne se svíjet na židli v záchvatech smíchu, a také by se měly v televizi dívat jen na naučné a dokumentární filmy, v krajním případě na hlubokomyslná dramata, a ne na americké sitkomy... Slovem neměly by se chovat jako normální lidi, ale jako nadpřirozené bytosti.

„Dobře, tak kromě *Ajnštajna* všichni,“ uznala výjimku, která potvrzuje pravidlo, paní učitelka Zounarová, a vrátila se k tématu. „Barborco, máš spoustu času na rozmyšlenou, vždyť jsi teprve v šesté třídě. Zatím ti jdou všechny předměty výborně, ve čtvrtletí si tě všichni chválili, nemusíš se rozhodovat hned.“

„Ale kdybych se to, co chci dělat na vysoké, začala pořádně učit už teď, tak by mi to pak šlo líp,“ soudila Bára.

„Jenže to ostatní by ti pak možná šlo hůř, a nikde není psáno, že to, co chceš studovat teď, budeš chtít studovat ještě za pět let.“

Bára otevřela pusu, aby se ohradila, že *tohle* ji opravdu nikdy bavit nepřestane, ale pak ji zase zavřela. Jednak nechtěla vysvětlovat, proč se umanula do dějepisu a přírodopisu, tedy hlavně do dějepisu, a jednak jí právě blesklo hlavou, že než si bude vybírat vysokou školu, možná bude mít minulost procestovanou tak moc, že už by jí na té vysoké stejně těžko něco nového řekli.

„Když ti všechny předměty jdou tak dobře a máš tak široké zájmy a stejně se chceš v něčem zlepšovat, což je super, tak se zkus zaměřit na něco, co ti pak bude užitečné, ať už budeš studovat cokoliv,“ radila paní učitelka.

„Co?“ zeptala se Bára.

„Některé dovednosti. Jiným dětem bych v první řadě poradila jazyky, ale to ty už děláš. Vaši mi říkali, že chodíš soukromě na francouzštinu, teď bys ráda dělala i latinu. Pokud u ní vydržíš, zjistíš, že zároveň s tím, jak budeš umět lépe a lépe latinsky, budeš umět lépe a lépe i jiné jazyky. Ale to se těžko vysvětluje, když latinsky ještě neumíš,“ řekla paní učitelka.

Bára se v duchu zahihňala, protože Judita jí toho do hlavy natloukla docela dost.

„Takže jazyky ti doporučovat nebudu. Ale třeba hodně číst, snažit se číst náročné texty, nad kterými člověk musí přemýšlet, nebo se třeba učit plánovat si čas...“

Drrrrrrrrrrrrrrrrrr!

O Báru se málem pokusil couravý psotník, jak říkávala babi jizerská, protože zvonek v kabinetě zněl úplně jinak než na chodbě nebo ve třídách. Spíš to připomínalo vyhlášení leteckého poplachu.

„Utíkej, ať nepřiđeš pozdě,“ pobídla ji paní učitelka. „Ale nezabij se na chodbě!“

„Na shledanou,“ rozloučila se Bára a vyběhla z kabinetu. Paní učitelka tuhle hodinu zjevně neučila. Teda ti se mají, pomyslela si Bára na adresu svých vyučujících, že neučí každou hodinu. Proč my taky nemůžeme mít sem tam nějakou hodinu volnou?

Do třídy vpadla asi o dvě vteřiny dřív než paní učitelka na matematiku.

„Holečková, nelítej po chodbách jako šmetrling!“ zahartusila za ní paní učitelka, ale to už Bára dobrzdřovala u své lavice. Pozdní příchod jí nikdo vyčíst nemohl.

Stěrače dělaly, co mohly. Z nebe se valily kýble vody, takový ten poctivý, hustý, studený listopadový déšť, a z toho, jak se ohýbaly větve stromů podél cesty, bylo jasné, že ho doprovází i takový ten poctivý, hnusný, studený listopadový vítr.

„Jak ti to dneska šlo?“ zeptala se maminka.

„Dobrý,“ odpověděla Bára.

„Rozvinutou větou, prosím,“ požádala ji maminka.

„Dobrý to bylo.“

„Barboro, nepopuzuj mne.“

„No jo, no, trénovaly jsme novou sestavu, mám tam blechu a araba a tak,“ pustila tedy chlup Bára. Myšlenkami byla trochu jinde

než u gymnastiky. Příští sobotu jí končí vytírací trest. Před měsícem zatahla poprvé v životě trénink, protože prostě potřebovala zjistit něco o paní Karasové, původní majitelce domu, do kterého se přestěhovali. Nejistila. Teď musí měsíc dvakrát týdně vytírat celý barák. A tak přemýšlela, jestli je taktické začít ohledně latiny vyjednávat už teď, nebo to nechat až po vypršení trestu.

„Šlo ti to?“

„Šlo,“ kývla Bára. „Akorát u araba mi paní cvičitelka pořád říká, že mám trochu pokrčené nohy a mám si na to dávat pozor.“

Jenže kdyby jí rodiče tu latinu schválili, tak by mohla začít třeba už příští týden... Ach jo, kdyby tak člověk mohl některé situace ozkoušet dopředu a pak si vybrat podle toho, která dopadla lépe!

„Mami, tati,“ začala u večere. „Já jsem dneska byla za paní učitelkou Zounarovou v kabinetě.“

„Tys něco provedla?“ zhrzila se okamžitě maminka.

„Ne,“ protočila znechuceně panenky Bára. Proč by, krucipísek, měla hned něco provádět?

„Tak cos tam dělala?“

„Šla jsem se jí zeptat, jestli by mě neučila latinsky.“

„Co prosím?“ sklouzl tatínkovi z vidličky brambor. Omáčka při jeho dopadu na talíř bohatě zkropila zelenkavý ubrus s drobným květinovým vzorem.

„Luboši, prosím tě, ten ubrus jsem sem dala čistý *včera!*“ zamračila se maminka.

„Ženo,“ odtušil tatínek, „právě se provalilo, že naše dítě není lidský tvor, ale mimozemšťan, a tvoje jediná starost je pokecaný ubrus?“

„Dítě toužící po klasickém vzdělání je u tebe mimozemšťan?“

„V dnešní době ano,“ ujistil ji tatínek. „V dnešní době je každé dítě toužící po jakémkoliv vzdělání mimozemšťan.“

„No až tak strašné to snad nebude,“ byla optimistická maminka. „Takže latinu?“ obrátila se na Báru.

Bára kývla.

„A proč?“

„No abych ji uměla,“ odpověděla trochu zaraženě Bára. Co je to za otázku?

„Aha. Chápu,“ kývla maminka a bylo zjevné, že nechápe.

„Ptala jsem se paní učitelky Zounarové, ona latinsky umí, jestli by mě učila, a ona říkala, že moc ráda, ale že jí musíte zavolat.“

Tatínek s maminkou na sebe překvapeně pohlédli.

„Ty to myslíš vážně,“ usoudil tatínek. „To tě nenapadlo mezi polévkou a hlavním chodem.“

„To teda nenapadlo,“ skoro se urazila Bára. „Já jsem se zkoušela něco učit i sama. Ale samotné mi to moc nejde.“

„Co že jsi...?“

„Třeba tohle: *sum, es, est, sumus, estis, sunt.*“

„Co to dítě blábolí?“ obrátil se tatínek, jehož technické vzdělání ho momentálně poněkud limitovalo, na maminku.

„Časuje nepravidelné sloveso být.“

Tatínek se na Báru zadíval, jako by čekal, že se na místě změní v sedmihlavou saň, a s předstíranou opatrností ji pohladil po zádech.

„Je to člověk,“ dělal, že si náramně oddechl.

„Tati, co blbneš?“ obrátila Bára oči v sloup.

„No, v některých zemích se věří, že se občas mezi lidmi objevují démoni, kteří vypadají úplně jako lidé, ale zezadu jsou dutí. Tak jsem si chtěl být jist,“ vysvětloval své chování tatínek. Bára už toho začínala mít dost.

„Tak můžu, nebo ne?“

„My se o té latině s tatínkem poradíme,“ slíbila maminka. „Musíme probrat, jestli bys toho už neměla moc, víš? Francouzština, gymnastika, klavír, nauka... A učivo je na druhém stupni náročnější...“

„Ve čtvrtletí mě všichni chválili,“ připomněla Bára neoddiskutovatelný fakt.

„To je dobře. Ale důležité bude také pololetní vysvědčení.“

„Počkej – to se budete rozhodovat *dva měsíce*?!“ zhrozila se Bára.

„Ne, probereme to dřív,“ uklidnila ji maminka.

„Kdy?“

„Musíme si to opravdu nechat projít hlavou,“ řekl tatínek. „Aspoň přes víkend.“

„Takže mi v neděli večer řeknete?“ trvala na přesné domluvě Bára. Rodiče po sobě koukli.

„Dobře, v neděli večer,“ slíbil pak za oba tatínek.

Za okny pořád šuměl, nebo spíš hučel, déšť.

Zelení šplhající po omítce si to užívali a Bára byla přesvědčená, že až bude úplná tma, budou si v tom slejváku hrát na honěnou, protože šustění jejich tlapiček nikdo neuslyší a taky nehrozí, že by se je v tom nečase někdo snažil pozorovat.

Až napadne sníh, mohla bych zkusit zjistit, jestli třeba nezanechávají stopy, napadlo Báru. Jenže oni lezou jenom po zdech, a na zdech se sníh neдрží. To by tady musel fičet takový ten severák jako na Islandu, kdy vlastně přší nebo sněží vodorovně. Ten by sníh na zeď domu nalepil. Jenže to tady asi nehrozí.

Pak si vzala kaligrafický fix a blok a ozdobně si do něj napsala:

*Prof. Barbora Holečková, PHD.
zakladatelka oboru historické genetiky*

Ověřila si v mobilu, že PHD se píše Ph.D., pak si ty dva řádky prohlédla a dozdobila je ještě dalšími tituly, takže to ve finále vypadalo takto:

*Prof. PhDr. RNDr. Bc. Ing. Barbora Holečková, Ph.D., CSc. MBA
zakladatelka oboru historické genetiky
držitelka nobelovy ceny*

Na víc titulů si už nevzpomněla. Pak ještě opravila nobelovy na Nobelovy, protože s tou hrbkou to bylo poněkud nedůstojné, a celé to dala do rámečku narýsovaného zlatou gelovkou.

Dooooost dobrý, pochválila se. To je titulů, že by se mi nevešly ani na náhrobek.

Schovala papírek do šuplíku a rychle se koukla do úkolníčku, co jí čeká na zítřek, protože by nebylo hodno nositelky téměř deseti akademických titulů dostat kuli z domácího úkolu. Pět příkladů z matiky, to je hned, cvičení z němčiny na doplňování určitých členů, to je taky hned, a z češtiny – jéje. Slohovka. Popsat libovolnou místnost v bytě nebo v domě a snažit se co nejméně používat sloveso být.

Báru napadlo, že by mohla popsat svůj pokojíček, ale pak si řekla, že to udělá každý. Kuchyň i obývací jsou taky dost nudné.

Co já bych jen... lámala si hlavu ve snaze být originálnější než většina třídy.

Pak se vítězoslavně usmála.

Půda.

Půda je přece také místnost.

Já popíšu půdu, rozhodla se.

Vzala sešit a propisku a vyběhla po schodech nahoru.

Venku už byla úplná tma a tady taky. Když zmáčkla vypínač, holá žárovka na trámu překvapeně zazářila a okamžitě na půdě rozehrála divadlo tajuplných stínů.

Měla jsem si vzít mobil a posvítit si s ním, pomyslela si Bára, ale už se nechtěla vracet. Prošťatrala se půdou až k truhle pod vikýřem, jehož sklo bičovaly provazce deště. Do střechy bušily jako kanonáda.

Teda, tam je pořád ještě fakt hnusně, otrásla se Bára. Pohodlně se uvelebila a na klíně si rozložila sešit.

Naše půda

... napsala a nadpis podtrhla.

Rozhlédla se kolem sebe.

Ta tajuplná atmosféra čišela ze všech koutů. Ani nemusela moc přemýšlet, co a jak napsat. Propiska po stránce sešitu tancovala jako baletka na jevišti. Bára se do psaní zabrala tak, že neviděla, neslyšela.

Pak ucítila dotek.

Zavřískala a vyletěla jako srna.

Barča prskla a odskočila od ní, jako by měla na hřbetě přivázaný provázek, kterým někdo prudce trhl.

„Barčinko kočinko, nezlob se, čičičí,“ omlouvala se okamžitě Bára a snažila se Barču chytit, aby ji mohla pohlazením odprosit. Barča o to ale dvakrát nestála. Vyskočila na starou židli a švihala ocasem jako kozácký ataman nagajkou. Když k ní Bára vztáhla ruku, jemně, ale důrazně ji plácla bílou tlapičkou se zataženými drápky. Teď na mne nesahej, teď se zlobím, dala tím srozumitelně najevo.

Bára měla dosud v paměti drápance, které jí Barča ušetřila, když ji před časem naštvála, a nehodlala to riskovat. Vrátila se tedy poslušně k sešitu, aby dokončila slohovku, a Barča ji přitom se zájmem pozorovala.

„Hotovo,“ oznámila Bára po chvíli kočce. Barča seskočila ze židle, beze spěchu k ní došla a vlídně se jí otřela o rameno. Bára ji pohladila a kočka se tentokrát nechala.

„Ňrrr?“ zeptala se.

„Co bys ráda?“ nechápala trochu Bára. „Na misce máš, já jsem to kontrolovala.“

„Ňááárrrňaur,“ odpověděla Barča, což mohlo znamenat to jsi hodná, že na to dáváš pozor, nebo o žrádlo teď přece vůbec nejde.

„Mám vytáhnout atlas?“ zeptala se Bára. „I když jsme byly včera?“

„Mňa,“ řekla Barča. Bára tedy otevřela truhlu a vyndala z ní těžkou knihu v kožené vazbě.

Opatrně atlas otevřela.

„Já si stejně zapíšu, jaká stránka to byla,“ ujistila kočku, „i když to možná vůbec nic neznamená.“

Udělala si poznámku ze zadu do sešitu na češtinu a pak nalistovala úplně poslední stránku v atlase.

„Tu jsem zatím zkoušela jen jednu,“ vysvětlila Barče a položila dlaň na mapu.

Kapitola 2

Denní doba se dala těžko odhadnout, protože obloha byla zatažená od obzoru k obzoru těžkými šedými mraky, které barvou splývaly s mořem.

Ano, stála na mořském břehu.

Nebyla to taková pláž, jakou si pamatovala z dovolené s rodiči na Chalkidiki. Tady hned za čarou přílivu rostl les. Takže by se dalo stejně dobře říct, že stála na kraji lesa. Na kraji lesa u moře. A přšelo.

Do prudkého lijáku, jako když se dá do deště v Jizerkách, to mělo hodně daleko. Bylo to spíš husté a vytrvalé mrholení, které vám za chvíli promáčí úplně všechno, co máte na sobě, a ze všeho nejdřív vám to zráchá vlasy, takže vám pak bude kapat do očí a na nos ještě k tomu z ofiny, bude vám zima na hlavu a váš účes začne připomínat kachnu plácající se v ropné skvrně.

Bára rychle provedla průzkum kreace, kterou ji atlas na cestu obdařil, zda by se nenašlo něco, co by si mohla přehodit přes hlavu. Protože mokré vlasy vážně nesnášela.

Vězela v široké, bohatě nabírané sukni ze sytě modré, matně lesklé látky s vytkaným pásem drobných růžových květin u spodního okraje. Měla ji uvázanou poměrně vysoko nad pasem, takže vypadala trochu jako dýně, kdyby byly dýně modré a stopky měly zelené, protože to, co z Báry zbývalo a nahoře z té sukne trčelo, bylo navlečeno do brčalově zeleného krátkého kabátku zavázaného širokou růžovou stuhou. Z pod kabátku Báře visel červeno-modro-žlutý štrápec, ze kterého se při bližším prozkoumání staly štrápce tři, přivázané ke stuze přidržující sukni. K jednomu štrápci byla připevněná dýčka velikosti zavíracího nože s přebohatě zdobenou rukojetí i pochvou, stříbrná s několika kousky korálu, ke druhému ve stejném stylu vyvedené pouzdro ukrývající cosi voňavého a ke třetímu na kroužku navlečená

sada rovněž stříbrných a zdobených udělátek, mezi kterými Bára identifikovala dloubátko do ucha, dloubátko do zubů a lžičku. Minimálně ta dýčka by se mohla někdy hodit.

Protože sukně byla opravdu bohatá, rozhodla se Bára, že pokud pod ní nemá holý zadek, tak si její zadní část přehodí přes hlavu a ramena jako pláštěnku.

Zjistila, že o holém zadku nemůže být řeč ani v nejmenším. Nejenže pod sukní měla jen o něco méně bohatou spodničku, ale pod tou spodničkou ještě absolutní megabombardáky – bílé nabírané gaťky tak široké, že skoro nebylo poznat, že jsou to gaťky a ne další spodnička. Obutá byla do červených vyšíváných botek se zvednutou špičkou, které tvarem připomínaly kánoi, a bílých ponožek.

Když se shýbala, aby se podívala, co má pod sukní, sklouzl jí z ramen brokátový tyrkysový kabát s bílým límečkem a manžetami, které okamžitě přestaly být bílé, protože se umatly od mokrého písku.

Bára kabát zvedla, ometla z něj, co se dalo, a jako pláštěnku použila ten. Aby se nezabila, musela si vykasat sukni i spodničku a v podstatě ty hromady přebytečné látky nést v náruči.

Opatrně se vydala podél lesa. Mokrá tráva klouzala, a když se dvakrát natáhla jak široká tak dlouhá, vzdala to a raději šla mokrým pískem. Po nějaké chvíli jí cestu zatarasila skalnatá vyvýšenina táhnoucí se od lesa až do moře, takže chtě nechtě musela zase do trávy. Uplouhané bombardáky se jí lepily na lýtka a studily. Navíc bylo čím dál tím hůř vidět, takže to šero znamenalo nejen zataženo, ale také večer a blížící se noc. Mokrou a studenou noc.

Bára se vydrápala na tu vyvýšeninu, která ji zahнала mezi stromy. Otevřel se jí pohled na malý záliv, ve kterém parkovala, pardon, kotvila podivná hranatá loď. Její posádka si na břehu rozdělala ohně a buď si u nich vařila, nebo se u nich hrála a sušila, i když to sušení byla pravděpodobně zcela zbytečná práce, protože mrholení nenápadně, ale jistě přecházelo v poměrně úporný déšť.

I když už byla skoro tma, záře ohňů námořníky osvětlovala dostatečně na to, aby Bára, sama bezpečně ukrytá v šeru lesa, rozeznala, co mají na sobě. Lakované a kovové součástky bizarní zbroje se ve světle plamenů narudle třpytily, většina mužů měla na hlavách strašidelně vypadající přilby vyšperkované rohy, praporky, koňskými ohony a dalšími ozdobami, a tu a tam se zaleskla vyholená pleš těch, kteří

si přílbu sundali. Každému, opravdu každému se u pasu houपालy dva meče, jeden dlouhý a jeden krátký.

Báře se rozbušilo srdce.

Podobný krátký meč totiž měla doma. Jeho pochvu hyzdil hluboký zásek, jak se o něj zarazilo jiné ostří, které by jinak jednoho sympatického samuraje přeťalo vedví. Ale nepřetřalo. Za odměnu ten meč dostal nové jméno *Buši-no-júdzin*, tedy Válečníkův přítel. A teď se válel v krabici pod postelí. Dárek na rozloučenou od Takesaky Jorikaty...

Takže jsem v Japonsku!

Bára se samou radostí, že se dostala někam, kde už to trochu zná, málem k samurajům rozběhla, ale včas se zarazila.

Něco tady *neštymovalo*, jak říkávala babi jizerská.

Něco nesedělo.

Něco mělo být jinak.

Jasně, došlo jí. Kdybych byla v Japonsku, měla bych na sobě kimono a nevypadala bych jako dýně. Vždycky jsem oblečená podle místní módy. Pokud na sobě nemám kimono, nemůžu být v Japonsku. Jsem někde jinde, a ti samurajové dole na pláži tu tím pádem vážně nejsou na pikniku...

Bára opatrně několik kroků zacouvala, aby si jí Japonci nevšimli. Pokud tu nebyli s přátelskými úmysly a ona je oblečená jako domorodkyně, nemuselo by to setkání dopadnout nejlépe. Raději se ztratí někde v lese...

Tiše, aby jí pod nohou nekřupla ani větvička, ani šištička, se kradla pryč.

Náhle mezi stromy zahlédla – no, stín to nebyl, stín by byl tmavý. Tohle skoro zářilo, jak to bylo světlé. Takže ducha.

Ztuhla jako solný sloup.

Duch se chvíli třepotal na místě a pak se váhavě vydal směrem k ní.

V první chvíli se Bára chtěla dát na útěk, ale bylo jí jasné, že v lese, potmě, s náručí plnou sukně a s kabátem přes hlavu, který jí opravdu výrazně zhoršuje periferní vidění, nemá šanci. Navíc, jak se duch přiblížil, ukázalo se, že to není duch, ale drobná slečna v něčem, co připomínalo spodní košilku a plátěné kraťásky nad kolena. Byla slovy babi jizerské úplně *durch*, takže by se mohla zúčastnit soutěže miss mokré tričko, nebo spíš miss mokré všecko. V obličejí vypadala jako Japonka, ale asi to Japonka nebyla, protože tohle Japonky, aspoň co si Bára pamatovala, nenosily. A to ani pod kimonem.

Když slečna doškobrtala dostatečně blízko, uctivě padla na kolena a dotkla se čelem mechu.

„Prosím tisíckrát za odpuštění, vzácná paní, že vás tato nízká osoba obtěžuje svou přítomností,“ cedila skrze zuby drkotající zimou s hlavou stále pokorně skloněnou, „a že vás vystavuje pohledu na své necudně odhalené tělo, což by si nikdy nedovolila, kdyby nebyla v nebezpeční smrti. Unesli mne *Ilbon-o*, podařilo se mi jim uprchnout, ale nezbylo mi nic než toto... Kdyby to vzácnou paní neráčilo obtěžovat a ve své neskonale laskavosti mi alespoň řekla, kudy do nejbližší vesnice... Tato ubohá osůbka je *henjo* z ostrova Čedžu, je dcerou Hwang Son-mina a jmenuje se Sun-hi.“

„Ale já to tady vůbec neznám,“ přiznala popravdě Bára, konsternovaná jak tím, co se jí to děje, tak tím, se jí to promáčené stvoření představuje jako mořská žena, protože přesně to slovo *henjo* znamenalo. Ovšem na mořskou pannu měla Sun-hi moc nohou a málo rybích ocasů.

„Och, vzácná paní necht' této hloupé osobě odpustit,“ opět se přikrčila Sun-hi, jako kdyby provedla kdovíjakou hanebnost, za kterou by zasloužila napráskat. „Myslela jsem, že když se paní prochází po setmění v lese, že je zdejší...“

„No... já vlastně... jsem tu teprve chvíli,“ řekla Bára, které jaksi selhával záložní krizový program a nedokázala rychle vymyslet žádné přijatelné vysvětlení, proč se toulá po lese, který nezná.

Sun-hi na okamžik překvapeně vzhlédla. Byla o několik let starší než Bára, mohlo jí být šestnáct nebo sedmnáct let, měla obrovské, pochopitelně skoro černé oči a milý kulatý obličej.

„Znamená to... Nebyla vzácná paní mezi těmi zajatci, které *Ilbon-o* drželi na palubě, a nepodařilo se jí také uprchnout?“ užasla.

Než se Bára rozmyslela, jestli na ten nápad kývne nebo nekývne, Sun-hi si odpověděla sama.

„V tom případě,“ hrabala se na zkrehlé nohy, „bude tato nemožná osoba velmi poctěna, pokud jí vzácná paní dovolí, aby ji doprovodila někam do bezpečí.“

Sun-hi zřejmě usoudila, že je její povinností zachránit společensky výše postavenou osobu, za kterou Báru pokládala.

„A kam půjdeme?“ zeptala se Bára, která se v situaci pořád ještě nedokázala pořádně zorientovat.

Sun-hi se rozhlédla, jako by hledala turistickou značku.

„Nevím,“ připustila. „Hlavně co nejdál od té lodi.“

Tomuto plánu nebylo co vytknout.

„Půjčím vám tohle,“ podala Bára třesoucí se Sun-hi kabát, kterým si až do této chvíle zakrývala hlavu.

Sun-hi k Báře vděčně vzhlédla, načež hrůzou zavřískala.

Bára se rychle otočila, protože si myslela, že za ní Sun-hi zahlédla nějakého samuraje. Ale nikdo tam nestál.

Ona v životě neviděla Evropana! docvaklo jí.

„Já nejsem strašidlo!“ uklidňovala vyděšenou Sun-hi rychle. „Já jsem jenom... cizinka.“

Od břehu zaslechly křik.

„Vědí o nás,“ projelo Bárrou leknutí jako elektrický šok.

„Musíme pryč,“ zatěkala Sun-hi očima po temném lese. „Bude velectěná paní tak laskavá a poběží?“

„Bude,“ ujistila ji Bára, pevněji sevřela v náruči záplavu sukni a tryskem se rozběhla neznámo kam. Sun-hi rychle vklouzla do kabátu a bosky, lehce jako srnka, svištěla za Bárrou. Za chvíli už před Bárrou, protože jí nepřekážela sukně. Když si všimla, že za ní Bára zaostává, zpomalila.

„Nejlepší by bylo vylézt na strom,“ hekla tiše Bára, když Sun-hi doběhla. „Ale v té sukni to nezvládnou.“

„Kdyby velectěná paní dovolila, uvolnila bych jí stuhy, aby si mohla sukni svléknout,“ nabídla se úslužně Sun-hi. Bára bez váhání kývla. Sun-hi sáhla sem a zatáhla tuhle a sukně i spodnička se Báře rázem snesly ke kolenům. Vypadalo to, jako by stála v příboji.

Rychle z té záplavy modré a bílé vyskočila, zmuchlala ji do co nejmenšího balíku a jako střela vyrazila dál za Sun-hi jen v těch bombardácích, které velikostí soutěžily s horkovzdušným balónem.

„Tady!“ zastavila pod stromem, který se větvil dostatečně nízko nad zemí. Sun-hi se nešťastně podívala do větví. Mořské panny asi po stromech nelezou, usoudila Bára.

„Podržte to, pak vám pomůžu,“ vrazila jí do náručí sukni, vyskočila, chytila se rukama spodní větve, nohama vyťapkala po kmeni nahoru a už na větvi seděla obkročmo. Natáhla se pro sukni, nacpala ji do vidlice mezi dvě větve, pak tu větev, na které seděla, pevně objala jednou rukou a druhou podala Sun-hi.

Sun-hi se nadechla, asi aby řekla něco ve smyslu, že pokud by to vážnou paní neobtěžovalo, dovolila by si tato nehodná osůbka dotknout se jí, ale protože se hulákání samurajů ozvalo o něco blíž než předtím, chytila se Bářiny ruky bez řeči. Byla mrštná a silná, takže i když očividně s lezením

po stromech moc zkušeností neměla, dostala se s Bářinou pomocí nahoru poměrně snadno.

„Rychle co nejvýš,“ nařídila jí Bára a Sun-hi rozechvěle, ale obratně šplhala jako veverka vysoko do koruny stromu. Bára lezla hbitě za ní, ale zdržovalo ji, že musela také přemísťovat sukni, protože kdyby ji nechala příliš nízko, pronásledovatelé by si jí určitě všimli. Nedostala se proto do takové výšky jako Sun-hi. Když byli Japonci tak blízko, že už zřetelně rozeznávala, co říkají, ztuhla přitisknutá ke kmeni, aby ji pohyb neprozradil, a doufala, že se samurajové budou dívat raději, kam šlapou, než kde co lítá či leze.

„Říkám, že to bylo nějaké zvíře!“ zaslechla Bára podrážděný hlas jednoho z nich.

„Ale nemuselo,“ odsekl mu jiný. „Takahaši-san jasně nařídil, že máme prohledat okolí do vzdálenosti nejméně čtvrt *ri*.“

„Kvůli opici,“ odfrkl vztekle první samuraj. „Nic jiného než křik opice to nebylo.“

„Neradím ti zpochybňovat rozkazy pana Takahašiho,“ zavrčel varovně třetí samuraj.

„Je to plýtvání silami!“ vztekal se pořád ten první. „Před svítáním máme zaútočit, a místo abychom si odpočinuli, trochu se ohřáli a najedli, skoro třetina nás teď běhá v dešti po lese jen proto, že tu zavřískala nějaká opice!“

„Drž hubu!“ obořil se na něj nevybíravě první samuraj. „Tvůj pán poručil, a ty budeš poslouchat!“

„A není to plýtvání silami,“ přisadil si třetí samuraj, „stejně by nás Takahaši-san poslal prozkoumat, kudy nejsnáze do vesnice, aby nás *Kankoku-go* nezpозorovali.“

Rozhostilo se ticho rušené jen kroky samurajů, Bára jich napočítala pět, a pleskáním houstnoucích kapek.

Po chvíli Sun-hi popolezla dolů k Báře.

„Už jsou pryč,“ zašeptala. Hlas se jí třásl buď strachy, nebo zimou. Nebo obojím.

„Budou se vracet,“ upozornila ji Bára, že nebezpečí ještě nepominulo. Sun-hi tiše fňukla, víc si nedovolila. Ani Bára nebyla nadšená, že budou kdovíjak dlouho sedět v dešti na stromě jako dvě zmoklé sůvy. Musel na ně být fantastický pohled. Jedna skoro nahá se choulí v luxusním brokátovém kabátě, druhé se na nohy lepí promočené bombarděřáky, do kterých by se pohodlně vešly ještě dvě nebo tři další osoby.

